

POSKUSNO
BRANJE

NOVA SERIJA ZGODOVINSKIH
LJUBEZENSKIH ROMANOV

DRUŽINA
HATHAWAY
PRVA KNJIGA

Lisa Kleypas

Odpelji me opolnoči

Ko dvoje src poveže strast ...

Svet knjige

Svet knjige predstavlja **Lisa Kleypas in novo serijo zgodovinskih ljubezenskih romanov**

Romantična ljubezenska serija Družina Hathaway se dogaja v času viktorijanske Anglije sredi 19. stoletja.

Lisa Kleypas je avtorica več kot 45 ljubezenskih romanov, ki so bili objavljeni v več kot 14 jezikih. Svojo prvo knjigo je izdala že pri 21. letih, njeni zgodovinski in sodobni ljubezenski romani pa so na vrhu prodajnih uspešnic New York Timesa in Publishers Weeklyja. Živi v državi Washington z možem in dvema otrokoma. Za svoje romane je prejela več kot 12 nagrad in priznanj, med temi kar 6 nagrad RITA.

Milijoni prodanih knjig po vsem svetu in na vrhu lestvic New York Timesa in Publishers Weeklyja – Lisa Kleypas bo zdaj navduševala tudi v vašem knjižnem klubu!

Lisa Kleypas, mojstrica zgodovinskih romanc, avtorica z resničnim talentom!
Publishers Weekly

Vsi vemo, da je Lisa Kleypas izvrstna pisateljica. Njeni liki so dovršeni, brbotajočo čutno napetost in večplastne zgodbe pa najdemo v prav vseh njenih knjigah. Ta ni izjema!
www.amazon.com

Namesto, da bi knjigo požrla s svetlobno hitrostjo, sem si za Odpelji me opolnoči vzela čas in v njej uživala, kar se je izkazalo za pravilno odločitev. Cam Rohan je namreč kot fina, dragocena temna čokolada, eksotično dekadentna in pregrešno okusna ...
www.goodreads.com

V seriji bodo izšli še:

Zapelji me ob zori, Poljubi me v polmraku, Zasnubi me zjutraj, Poželi si me popoldne

PRVO POGlavJE

London, jesen 1848

Najti nekoga v skoraj dvomilijonskem mestu ni bil mačji kašelj. Je pa pomagalo, če je šlo za pijanega brata s predvidljivim vedenjem. A kljub temu iskanje ni bilo ravno preprosto. *Leo, kje tičiš?* se je obupano spraševala gospodična Amelia Hathaway, medtem ko je kočija drdrala po tlakovani cesti. Ubogi nepremišljeni in nesrečni Leo! Nekateri ljudje se v hudi stiski preprosto zlomijo. Tako je bilo tudi z nekdam tako očarljivim in zanesljivim bratom. Bala se je, da si ne bo nikoli več opomogel.

»Našla ga bova,« je zatrdila Amelia, čeprav o tem še zdaleč ni bila prepričana. Ošinila je Roma, ki ji je sedel nasproti. Merripen – tako kot vedno – ni pokazal nobenega čustva.

Zlahka bi sklepali, da ni sposoben veliko čutiti. Pravzaprav je bil tako zadržan, da še po petnajstih letih življenja pri Hathawayevih ni povedal svojega osebnega imena. Odkar so ga pretepenega in nezavestnega našli ob potoku na svojem posestvu, so ga klicali samo po priimku, Merripen.

Ko se je ranjeni Merripen prebudil sredi radovednih Hathawayevih, se je odzval zelo nasilno. Šele s skupnimi močmi jim ga je uspelo zadržati v postelji. Vsi so mu zaskrbljeno vzklikali, da mora ležati pri miru, sicer se bo še huje poškodoval. Amelijin oče je sklepal, da je fant preživel tako imenovani 'lov na cigane'. Po

tem krutem običaju so posestniki na konjih preganjali Rome, ki so si drznili taboriti na njihovi zemlji.

»Verjetno so ga njegovi zapustili, ker so mislili, da je mrtev,« je mrko pripomnil gospod Hathaway, ki je kot učenjak in napredni mislec odklanjal vsako vrsto nasilja. »Žal bo težko prišel v stik s svojci. Že zdavnaj so odpotovali naprej.«

»Očka, ga lahko obdržimo?« je navdušeno vprašala Amelijina mlajša sestra Poppy in si gotovo mislila, da bo divji fantič (ki ji je kazal zobe kot ujeti ris) še zabaven hišni ljubljencek.

Gospod Hathaway se ji je nasmehnil: »Pri nas lahko biva, kolikor dolgo želi. Vendar ne verjamem, da bo ostal dlje kot teden dni. Romi so nomadi. Ne marajo predolgo živeti pod eno in isto streho. Počutijo se ujete.«

Ampak Merripen je kljub temu ostal. K Hathawayevim je prišel kot majhen in precej suhljat fantič. Ob primerni skrbi in rednih obrokih pa je rasel kot konoplja in se razvil v zastrašujoče visokega in krepkega moškega. Težko bi rekli, kakšno vlogo ima v njihovem gospodinjstvu. Ni bil ne družinski član ne služabnik. Za Hathawayeve je sam od sebe opravljaj različna dela, od vožnje kočije do hišnih popravil. Obenem je po želji obedeloval za družinsko mizo in kot vsi drugi člani družine spal v glavnem delu kočje.

Zdaj ko je Leo izginil in je bil morda celo v nevarnosti, ga je Merripen seveda pomagal iskati.

Za Amelio se ni niti najmanj spodobilo, da je sama v njegovi družbi. Toda pri svojih šestindvajsetih letih je bila trdno prepričana, da ne potrebuje spremstva tretje osebe.

»Najprej lahko izločiva kraje, kamor Leo zagotovo *ne* bi zašel,« je pripomnila. »Cerkve, muzeji, univerze in druge spodobne ustanove tako ne pridejo v poštev.«

»Torej morava preiskati večino mesta,« je zagodrnjal Merripen.

Londona sploh ni maral. Po njegovem je bila tako imenovana omikana družba dosti bolj barbarska od vsake živalske. Če bi eno uro lahko preživel bodisi v ogradi z divjimi merjasci bodisi v salonu v visoki družbi, bi se takoj odločil za merjase.

»Najprej bi lahko obredla vse krčme,« je nadaljevala Amelia.

Merripen jo je mrko ošinil in zabrundal: »Se ti sploh sanja, koliko krčem je v Londonu?«

»Ne, ampak do konca noči bom to zagotovo vedela.«

»Ne bova ga iskala po krčmah. Raje bova obiskala kraj, kjer se bo Leo najverjetneje zapletel v največje težave.«

»Kateri kraj?«

»Klub Jenner's.«

V klubu Jenner's je bila razvpita igralnica, v kateri so se gospodje obnašali *negosposko*. Ustanovil jo je nekdanji bokсар Ivo Jenner, po njegovi smrti pa jo je podedoval njegov zet lord St. Vincent. Ker tudi novi lastnik ni užival brezmadežnega slovesa, je klub postal le še bolj privlačen.

Članarina v tej gosposki igralnici naj bi stala celo premoženje. Ko je Leo pred dvema mesecema podedoval plemiški naslov, se je seveda moral takoj včlaniti.

Amelia mu je takrat hladno očitala: »Če se že nameravaš do smrti zapiti, bi to lahko storil v kakšnem cenejšem lokalu.«

»Ampak zdaj sem vikont,« ji je brezbrizno odvrnil. »To moram storiti v slogu. Le kaj bi si sicer drugi mislili o meni?«

»Da si zapravljivec in velik bedak ter da bi plemiški naslov lahko podedovala tudi opica?«

»Ubogim opicam delaš hudo krivico,« se ji je nasmehnil čedni brat.

Amelio je zdaj tako skrbelo zanj, da jo je zmrazilo po vsem telesu. Z orokavičeno dlanjo si je podrgnila boleče čelo. Leo sicer ni prvič izginil, vendar ga tako dolgo še nikdar niso pogrešali. »Še nikoli nisem bila v igralnici,« je pripomnila, ne da bi pogledala Merripena. »To bo zame nekaj novega.«

»Vanjo te tako ali tako ne bodo spustili. Konec koncev si dama. Če pa bi ti že dovolili vstopiti, bi ti obisk igralnice preprečil jaz.«

Od presenečenja je povabila roko in ga debelo pogledala. Merripen ji je redkokdaj kaj prepovedal. Pravzaprav je to zdaj storil prvič. In zelo ji je šlo v nos. Ko je bilo na kocki življenje njenega brata, se res ni nameravala ozirati na pravila lepega vedenja. Poleg tega jo je zanimalo, kakšno je to povsem moško zatočišče. Kot zarjavela devica bi si lahko privoščila nekaj več svobode in drobnih življenjskih radosti.

»V klub ne bodo spustili niti *tebe*,« ga je opozorila. »Rom si.«

»Tudi upravitelj igralnice je po naključju Rom.«

To je bilo zelo nenavadno, že kar osupljivo. Cigani so veljali za tatove in prevarante. Zdelo se je skoraj neverjetno, da lahko Rom skrbi za gotovino in gostom odobrava kredite, kaj šele posreduje v številnih sporih za igralnimi mizami. »Gotovo je nekaj posebnega, da so mu zaupali takšno odgovornost,« je pripomnila. »Lahko me pospremiš v klub Jenner's. Morda ga bom v tvoji družbi lažje prepričala k sodelovanju.«

»Hvala,« ji je odvrnil tako suho, da bi že s svojim glasom lahko prižgal vžigalico.

Amelia je modro molčala, medtem ko je Merripen vozil mimo najprivlačnejših in najštevilčnejših trgovin in gledališč. Slabo vzmetena kočija je močno poskakovala po širokih avenijah, mimo urejenih trgov z lepimi hišami in obrezanimi živimi mejami ter pročelji v jurijevske slogu. Ulice so postajale čedalje razkošnejše, gole opeke pa so kmalu zamenjali ometeni in kamniti zidovi.

Londonskega West Enda skoraj ni poznala. Čeprav so Hathawayevi živeli v bližnji vasi, niso pogosto zahajali v mesto, kaj šele v to premožno sosesko. Celo z nedavno poddedovanim premoženjem si tukaj ne bi mogli veliko privoščiti.

Ošinila je Merripena in se čudila, kako lahko tako dobro pozna smer, ko pa mu je London enaka neznanka kot njej. Toda očitno je imel tako razvit občutek za orientacijo, da se je povsod dobro znašel.

Zavila sta na hrupno in živahno Kraljevo ulico, ki so jo osvetljevale plinske svetilke. Na cesti so se gnetle številne kočije in skupine pešcev, ki so se zvečer odpravljali na zabavo. Sajasto ozračje je rdečkasto zažarelo v zadnjih sončnih žarkih. Na obzorju so temni vrhovi najvišjih zgradb štrleli v mračno nebo kot zobje čarovnic.

Merripen je konja usmeril proti ozki uličici, ki je vodila do javne konjušnice. Pred njo je stala visoka stavba s kamnitim pročeljem. To je bil klub Jenner's. Amelio je stisnilo v trebuhu. Skoraj si ni upala verjeti, da bo brata že tukaj našla živega in zdravega. Konec koncev je šlo šele za prvi kraj, kjer sta ga nameravala iskati.

»Merripen!« je zaklicala napeto.

»Kaj?«

»Vnaprej te opozarjam, da nameravam brata na mestu ustreliti, če že ni mrtev.«

»Podal ti bom pištolo.«

Amelia se mu je nasmehnila in si popravila klobuk. »Potem pa le vstopiva! In nikar ne pozabi: *Jaz* bom govorila.«

Uličica je grozno smrdela – po živalih, odpadkih in premo-govem prahu. Če ni bilo poštenega dežja, se je na cestah in v od-točnih jarkih hitro nabrala umazanija. Amelia je ošinila umaza-na tla in preskočila cvileči podgani, ki sta stekli ob steni stavbe.

Ko je Merripen predal vajeti hlapcu iz javne konjušnice, se je Amelia ozrla proti koncu uličice.

Ob oddaljenem ogenjčku sta čepela dva ulična pobalina in nekaj pekla na palicah. Raje ni ugibala, za katero žival gre. Vso pozornost je posvetila trem moškim in ženski, ki so jih osvetlje-vali slabotni plamenčki. Dva moška sta se očitno bojevala s pest-mi. Toda bila sta tako pijana, da sta se zdeli prej podobna plešo-čima medvedoma.

Ženska v živobarvni obleki z globokim dekoltejem in bujnim oprsjem je bila gotovo prostitutka. Vidno se je zabavala, medtem ko sta se dva moška tepla za njene usluge, tretji pa ju je poskušal ločiti.

»No, no, fina gospoda!« jima je prigovarjala z močnim cockneyskim naglasom. »Saj sem vama že rekla, da me lahko imata oba. Res se ni treba tako peteliniti!«

»Ostani tukaj!« je Merripen zamrmral Amelii.

Naredila se je gluho in se prerinila še bližje, da bi bolje vide-la. Ni je zanimal pretep, saj so si celo v mirnem in spokojnem

Primrose Placeu moški pogosto skočili v lase. Naj so bili prostaki ali plemiči, so se kdaj pač prepustili svojim nižjim živalskim nagonom. Njeno zanimanje je pritegnil predvsem tretji moški, ki je plesal med pijanima pretepačema ter ju poskušal spametovati in pomiriti.

Bil je enako elegantno oblečen kot druga dva gospoda. Ampak očitno ni bil pravi gospod. Imel je črne lase in temno polt ter se je zdel zelo eksotičen. Premikal se je gibčno kot maček. Zlahka se je izogibal zamahom in udarcem obeh nasprotnikov.

»Gospoda,« jima je prigovarjal z neverjetno mirnim glasom in s podlaktjo spretno prestregel težko pest. »Žal bosta morala nehati, ali pa vaju bom ...« Ob napadu moškega za sabo je nehal govoriti in skočil vstran.

Prostitutka se je ob prizoru zahahljala in vzkliknila: »Rohan, danes imate pa polne roke dela!«

Rohan je spet planil vmes in poskušal znova ločiti pretepača. »Gospoda, gotovo že vesta ...« je premolknil in sklonil glavo pred hitrim udarcem od strani. Ko je prestregel desni kroše, je nadaljeval: »Nasilje nikoli ni rešitev.«

»Umaknite se!« je zavpil eden od moških in napadel kot pobesneli bik.

Rohan je stopil vstran in mu pustil, da se je zaletel naravnost v stavbo. Napadalec je zastokal in se zgrudil na tla.

Njegov nasprotnik se je odzval z nenavadno nehvaležnostjo. Namesto da bi se temnolasemu moškemu zahvalil za prekinitev dvoboja, je zagodrnjal: »Preklete, Rohan, zakaj ste se morali vmešati? Tudi sam bi ga lahko premlatil kot psa!« S stisnjenimi pestmi je planil naprej in pri tem mahal z rokami kot mlin na veter.

Rohan se je izognil levemu krošēju in ga spretno vrgel na tla. Stal je nad ležečim moškim in si z rokavom obrisal čelo. »Imate dovolj?« je prijazno vprašal. »Da? Dobro. Gospod, vam lahko pomagam vstati?« Ko ga je potegnil na noge, se je ozrl proti vhodu v klub in k čakajočemu uslužbencu. »Dawson, pospremi lorda Latimerja do njegove kočije spredaj. Jaz bom odpeljal lorda Selwaya.«

»Ni treba,« je zadihano odvrnil plemič in se s težavo skobacal na noge. »Sam lahko hodim do svoje preklete kočije!« Na svoji obilni postavi si je poravnal oblačila in zaskrbljeno ošinil črnolasca. »Rohan, mi nekaj obljubite?«

»Seveda, milord.«

»Če se bo to razvedelo – če bo prišlo na ušesa lady Selway, da sem se tepel za naklonjenost grešne ženske –, moje življenje ne bo vredno prebite pare.«

Rohan ga je hitro pomiril: »Milord, nikoli ne bo izvedela.«

»Prej ali slej izve vse!« je zatrdil Selway. »Ta babnica je od hudiča. Če bo kdaj spraševala o tem prepirčku ...«

»Kriva je bila napeta partija vista,« mu je Rohan mirno predlagal.

»Tako, *tako*! Hvala, dobri človek,« si je oddahnil Selway in mlajšega moškega potrepil po rami. »Potem pa še zapečativa vaša usta.« Z zalito roko je segel v telovnik in izvlekel mošnjiček.

»Ne, milord!« je odločno odkimal Rohan. Bleščeči črni lasje so mu zaplahutali, ko je hitro stopil nazaj in zmajal z glavo: »Za moj molk ni cene.«

»Vzemite!« je vztrajal plemič.

»Ne morem, milord.«

»Vaš je,« je rekel Selway in mu mošnjiček z žvenketom vrgel k nogam. »Tako! Če pa ga pustite na tleh, je to povsem vaša stvar.«

Po odhodu obeh gospodov je Rohan strmel v mošnjo, kot bi bila mrtva podgana. »Nočem denarja!« je sam pri sebi zagodrdnjal.

»Jaz ga bom vzela,« se je oglasila prostitutka in se mu približala. Mošnjo je pobrala in jo potežkala v dlani. Obraz se ji je razlezel v poreden nasmešek: »Bogami, še nikoli nisem srečala cigana, ki bi se bal cvenka!«

»Saj se ga ne bojim,« ji je čemerno odvrnil. »Samo ne potrebujem ga.« Vzdihnil je in se podrgnil po tilniku.

Zasmejala se mu je in odkrito občudovala njegovo vitko postavo. »Ne maram jemati, ne da bi kaj dala. Bi se na ulici malo mečkala, preden se vrnem k Bradshawu?«

»Hvala za ponudbo,« je vljudno rekel. »Ampak žal moram odkloniti.«

Igrivo je skomignila z ramo in odvrnila: »Potem pa nič. Vsaj ne bom imela dela. Lahko noč.«

V odgovor ji je pokimal in zamišljeno strmel v točko na tleh. Zdel se je zelo tih in miren. Očitno je poskušal zaznati nekaj skoraj neslišnega. Dvignil je roko in se spet podrgnil po tilniku, kot da ga spreletava srh. Počasi se je obrnil in se zazrl naravnost v Amelio.

Ko sta se spogledala, jo je rahlo streslo po vsem telesu. Čeprav sta stala več korakov narazen, je začutila njegovo žgoče zanimanje. Obraza mu nista omilili toplina ali prijaznost. V resni-

ci se je zdel precej neusmiljen, kot da bi že davno spoznal krutost sveta in jo sprejemal po svoje.

Zlahka si je predstavljala, kaj vidijo njegove neprizadete in pozorne oči: žensko v uporabni obleki in trpežnih čevljih. Bila je svetlopolta, temnolasa in srednje rasti. Kot vsem Hathawayevim so ji lica zdravo rožnato sijala. Čeprav so bile v modi vitke, visoke in krhke lepotice, je imela krepko postavo in bujne obline.

Brez pretirane samohvale je vedela, da bi kljub drugačnim lepotnim merilom zlahka dobila moža. Ampak svoboda ji je bila dragocenejša od moških, ki so ji po navadi dvorili. Praktični moški so hoteli praktično ženo, ki bi jim znala voditi gospodinjstvo. Amelia jih že ni potrebovala. Bog ve, da je imela več kot dovolj dela z vodenjem drugih Hathawayevih!

Rohan se je ozrl proč. Ne da bi jo pozdravil ali ji pokimal v pozdrav, se je odpravil proti vhodu v klub. Hodil je počasi in lagodno, kakor da o nečem globoko premišljuje. Njegovi koraki so bili elegantni in lahkotni. Zdelo se je, kot da lebdi nad tlemi.

Amelia ga je na pragu dohitela in zaklicala: »Gospod! Gospod Rohan? Saj vi vodite ta klub?«

Rohan se je ustavil in se ozrl proti njej. Stala sta tako blizu, da je lahko vohala njegovo razgreto kožo. Pod odpetim telovnikom iz dragega sivega brokata je nosil tanko belo srajco. Ko si ga je začel zapenjati, je na njegovih prstih opazila množico zlatih prstanov. Spreletel jo je nemir in oblila jo je nenavadna vročina. Steznik se ji je nenadoma zazdel pretesen, visok ovratnik pa jo je začel dušiti.

V zadregi je zardela. Kljub temu se mu je zastrmela naravnost v oči. Bil je še mlad. Imel je manj kot trideset let. Videti je bil kot

eksotičen angel. Obraz je imel pregrešno lep, od našobljenih ustnic in oglate čeljusti do zlatorjavih oči z dolgimi ravnimi trepalnicami. Lase bi si moral že postriči. Težki črni kodri so se mu rahlo vihali na ovratniku. Ko je v njegovem ušesu opazila diamantni uhan, je od presenečenja zajela sapo in grlo se ji je zadrgnilo.

Rohan se ji je vljudno priklonil: »Na uslugo, gospodična...?«

»Hathaway,« je natančno izgovorila. Nato se je ozrla proti moškemu na svoji levi in pristavila: »To je moj spremljevalec Merripen.«

Rohan ga je pozorno ošinil in pripomnil: »Romska beseda za 'življenje' in tudi 'smrt'.«

To torej pomeni njegov priimek? Amelia je presenečeno pogledala Merripena. Ta je rahlo skomignil z rameni, kot da se mu to sploh ne zdi pomembno. Spet se je obrnila k Rohanu in ga nagovorila: »Gospod, rada bi vas nekaj vprašala glede ...«

»Ne maram vprašanj.«

»Iščem svojega brata lorda Ramsayja,« je trmasto nadaljevala. »Vesela bi bila vsake informacije o tem, kje se nahaja.«

»Tudi če bi vedel, vam ne bi povedal.«

Govoril je v nenavadni mešanici cockneyja iz revnejših londonskih sovesk, tujega in celo plemiškega naglasa. To je bil zgovoren dokaz, s kako različnimi ljudmi ima vsak dan opravka. »Gospod, nikogar ne bi nadlegovala, če ne bi bilo res nujno. Brata že tretji dan pogrešamo in ...«

»To se mene ne tiče,« jo je zavrnil in se obrnil proti vratom.

»... včasih zaide v slabo družbo ...«

»Smola.«

»Lahko je celo mrtev.«

»Ne morem vam pomagati. Veliko sreče pri iskanju.«
Rohan je odrinil vrata in hotel vstopiti v klub.

Ko pa ga je nagovoril še Merripen, se je ustavil.

Odkar je Merripen prišel k Hathawayevim, je le redkokdaj govoril v skrivnostnem romskem jeziku. Zaradi veliko soglasnikov in zategnjenih samoglasnikov je Amelii govorica zvenela barbarsko, obenem pa tudi zelo prvinsko in melodično.

Rohan se je z ramo naslonil na podboj in se zastrmel v Merripena. »Stari jezik,« je ugotovil. »Že leta ga nisem slišal. Kdo je poglavar tvoje romske družine?«

»Nimam družine.«

Minilo je nekaj napetih trenutkov. Merripen je molče prenašal Rohanov pogled.

Rohan je nazadnje zožil svetlo rjave oči in jima odrezavo rekel: »Vstopita. Poskusil bom kaj izvedeti v igralnici.«

Brez velikega pompa ju je odpeljal v klub in prepustil uslužbencu, ki ju je po stopnicah pospremil v zasebno sprejemnico. Amelia je lahko slišala številne glasove in glasbo ter veliko prihajajočih in odhajajočih korakov. V tem strogo moškem kraju, kamor sicer ne bi smela nikoli vstopiti, je bilo živahno kot v čebelnjaku.

Mlad uslužbenec z vzhodnolondonskim naglasom in uglajenim vedenjem ju je odpeljal v lepo opremljeno sobo in jima naročil, naj počakata na Rohana. Merripen je stopil k zastrtemu oknu, ki je gledalo na Kraljevo ulico.

Sprejemnica v zgornjem nadstropju je bila presenetljivo prijetno in razkošno opremljena. Stene je prekrival lesen opaž, tla modro-bela ročno tkana preproga, naslanjače pa žamet. »Do-

ber okus imajo,« je pripomnila Amelia, si snela klobuk in ga odložila na mahagonijevo mizico s krempljasto nogo. »Pričakovala sem, da bo videti bolj... neokusno.«

»Jenner's ni navadna ustanova. Čeprav naj bi bil klub za gospode, je v resnici največja londonska igralnica.«

Amelia je stopila k vgrajeni knjižni omari, ošinila knjige in kar tako vprašala: »Zakaj gospod Rohan ni hotel sprejeti denarja lorda Selwaya?«

Merripen jo je posmehljivo ošinil in ji odvrnil: »Saj veš, kaj Romi čutimo do materialne lastnine.«

»Da, vem. Z imetjem se nočete obremenjevati. Ampak kolikor sem videla, za svoje usluge radi sprejemate kovance.«

»Ne gre samo za obremenitev. Za čhava v takšnem položaju...«

»Kaj je čhavo?«

»Romov sin. Za čhava ni večje sramote in hujše zadrege, kot če nosi tako lepe obleke, biva tako dolgo pod isto streho in tako neznansko bogati. To je v popolnem nasprotju z njegovo naravo.«

Zdel se ji je tako strog in prepričan vase, da ga je morala malo podražiti: »Merripen, kakšen izgovor pa imaš ti? Že zelo dolgo živiš pod našo streho.«

»To je drugače. Prvič, od življenja z vami nimam nobenega dobička.«

Amelia se je zasmejala.

»Drugič pa ...« Glas se mu je omehčal, ko je pristavil: »Tvoji družini dolgujem življenje.«

Strmela mu je v odločni obraz in se nenadoma raznežila. »Sploh se ne znaš šaliti!« ga je toplo oštela. »Iz tebe se hočem

samo malo ponorčevati, ti pa vse pokvariš z iskrenostjo. Dragi moj, saj veš, da ti ni treba ostati. Dolg si nam že tisočkrat povrnil.«

Merripen je takoj odkimal in ji slikovito pojasnil: »Nebo-gljenih piščančkov ne morem pustiti samih zraven lisice.«

»Vsi že nismo tako nemočni,« mu je zadržala. »Za družino znam čisto dobro poskrbeti. Tudi Leo ni tako slab ... kadar je seveda trezen.«

»Kdaj pa je trezen?« je ravnodušno odvrnil, da je vprašanje zvenelo le še bolj posmehljivo.

V želji po prerekanju je že odprla usta, potem pa jih je spet zaprla. Merripen je imel prav. Leo je zadnjih šest mesecev preživel v stanju trajne opitosti. Dlan si je položila na trebuh, kjer je čutila svinčeno težo skrbi. Ubogi, nesrečni Leo! Bala se je, da mu ne more več pomagati. Le kako naj reši človeka, ki tega noče?

A še vedno ni hotela vreči puške v koruzo.

Začela je hoditi sem in tja po sobi. Ni mogla mirno sedeti in čakati. Leo se nekje potika in mora ga rešiti. Kdo ve, koliko časa ju bo Rohan še pustil čakati?

»Malo se grem razgledat,« je sklenila in se odpravila k vratom. »Ne bom šla daleč. Merripen, ti ostani tukaj, če se slučajno gospod Rohan vrne.«

Nekaj je zamomljal v brado. Toda namesto da bi jo ubogal, ji je za petami sledil po hodniku.

»To se ne spodobi!« je zaklical za njo.

Ni se ustavila. Zdaj si res ni belila glave s spodobnostjo. »To je moja edina priložnost, da si ogledam igralnico. Nočem je izpustiti.« Sledila je hrupnim glasovom in se odpravila proti galeriji, ki je stala v prvem nadstropju ogromne in razkošne dvorane.

Okoli treh velikih igralnih miz so se gnetli elegantno oblečeni moški in opazovali igro, medtem ko so krupjeji s palicami premikali kocke in denar. Gostje so veliko govorili in vpili, ozračje pa je prasketalo od napetosti. Po igralnem salonu so krožili zaposleni, ki so stregli s hrano in vinom ali na pladnjih nosili žetone in nove zavitke igralnih kart.

Amelia se je napol skrivala za stebrom in z galerije opazovala množico spodaj. Pogled ji je obstal na gospodu Rohanu, ki si je že nadel črno suknjo in zavezal kravato. Zdaj je bil oblečen podobno kot člani kluba, vendar je izstopal kot lisjak med golobi.

V kotu sobe je napol sedel in napol slonel na svoji veliki direktorski mizi iz mahagonija, za katero je igralcem na srečo odobral posojila. Vse je kazalo, da daje navodila nekemu uslužbencu. Čeprav ni veliko premikal rok, so bile njegove kretnje elegantne in lahkotne ter so pritegovale poglede.

Potem pa je ... nekako ... zaznal, da ga Amelia opazuje. Segel je k ščemečemu tilniku in se zastrmel naravnost vanjo. Oboje je storil že zunaj na ulici. Srce ji je začelo tako močno razbijati, da ga je čutila povsod. Utripalo ji je v rokah, nogah, prstih in celo v kolenih. V obraz ji je postalo grozno vroče in zardela je kot osramočen otrok. Od zadrege in presenečenja je še nekaj trenutkov negibno stala, preden se je zbrala in smuknila za steber.

»Kaj pa je?« jo je vprašal Merripen.

»Mislim, da me je gospod Rohan zalotil pri ogledovanju,« se je pretreseno zasmejala. »Ojoj! Upam, da ga nisem preveč razjezila. Raje se čim prej vrniva v sprejemnico.«

DRUGO POGLAVJE

Cam Rohan se je odmaknil od mahagonijeve mize in zapustil igralni salon. Seveda mu to ni uspelo, ne da bi ga vsaj enkrat ali dvakrat kdo ustavil. Sprejemalec stav mu je sporočil, da želi lord ta in ta zvišati svoj kreditni limit. Pomožni butler pa ga je vprašal, ali lahko napolni sobni bar v enem od kvartopirskih salonov. Odgovarjal jima je odsotno, ker je lahko mislil samo na žensko v zgornjih prostorih.

Dokaj rutinski večer je postajal čedalje nenavadnejši.

Že dolgo ni nobena ženska tako pritegnila njegovega zanimanja kot Amelia Hathaway. Poželel si jo je v trenutku, ko jo je zagledal na uličici. Z rahlo rožnatimi lici in bujno postavo v spodobni obleki je kar žarela od zdravja. Niti sanjalo se mu ni, zakaj ga tako privlači. Utelešala je vse tisto, kar ga je motilo pri Angležinjah.

Očitno je bila gospodična Hathaway trdno prepričana, da lahko vodi in ureja vse okoli sebe. Takšnim ženskam se je po navadi na daleč izogibal. Ko pa ji je strmel v lepe modre oči in med njimi opazil trmasto gubico, bi jo najraje nekam odvedel in z njo počel kaj nespodobnega. Ali celo barbarskega.

Takšne nespodobne želje mu seveda nikoli niso bile tuje. Toda v zadnjem letu jih je čedalje težje premagoval. Postal je nenavadno vzkipljiv in nepotrpežljiv ter se je zlahka razjezil. Niso

ga več veselile stvari, ki so mu bile še pred kratkim pri srcu. Povrh vsega je tudi svoj spolni apetit tešil s podobnim pomanjkanjem navdušenja, kot je v zadnjih časih počel vse drugo.

Žensko družbo je vedno zlahka našel. Noči je preživljal z mnogimi voljnimi ženskami, ki so na koncu kar predle od zadovoljstva. Ampak v tem zdaj ni čutil ne veselja ne navdušenja ne strasti. Šlo je samo za zadovoljitev telesnih potreb, kot sta bila spanje ali prehranjevanje. Težave s spolnostjo so ga tako skrbele, da se je celo obrnil na svojega delodajalca lorda St. Vincenta.

Na takšne stvari se je gotovo najbolje spoznal moški, ki se je iz velikega ženskarja spremenil v izjemno predanega družinskega moža. Ko je St. Vincenta potrto vprašal, ali je pomanjkanje telesnega poželenja naravno za moške pri tridesetih, se je temu zaletel pijacha.

»Ljubi bog, seveda ne!« je vzkliknil vikont in rahlo zakašljaj ob požirku močnega konjaka. V zgodnjih jutranjih urah sta sedela v direktorski pisarni kluba in pregledovala računovodske knjige.

St. Vincent je bil čeden moški s pšeničnimi lasmi in svetlo modrimi očmi. Nekateri so trdili, da ima najpopolnejše moške poteze in postavo na svetu. Videti je bil kot angel, čeprav je imel dušo grešnika. »Lahko vprašam, s kakšnim ženskami si spal?«

»Kako to mislite?« je previdno odvrnil Cam.

»Z lepimi ali grdimi?«

»Najbrž z lepimi.«

»No, v tem je vsa težava,« je St. Vincent stvarno zatrdil. »Z grdimi dosti bolj uživaš. Hvaležnost je namreč najboljši afrodisiak.«

»Poročeni ste z lepotico.«

St. Vincent se mu je počasi nasmehnil: »Žene so pa čisto druga pesem. Pri njih se moraš zelo potruditi, vendar si tudi temu primerno nagrajen. Žene ti močno priporočam. Še posebno, če si boš omislil lastno.«

Njegov delodajalec je rad povsem resen pogovor pogosto spremenil v duhovičenje. Cam ga je srepo pogledal in ostro vprašal: »Gospod, ali mi morda svetujete, naj težave rešujem z zapeljevanjem nepriljubljenih žensk?«

St. Vincent je vzel vgravirani srebrni peresnik, popravil konic in jo z veliko natančnostjo pomočil v stekleničko s črnilom. »Rohan, saj te poskušam razumeti,« je dejal. »Ampak še nikoli se mi ni zgodilo, da si ženske ne bi želel. Takšne želje me bodo minile šele na smrtni postelji. Ne, ni res! Pred kratkim sem skoraj umrl, pa sem še vedno hotel spati s svojo ženo.«

»Čestitam,« je obupano zamomljal Cam, ker iz njega ni mogel izveliči resnega odgovora. »Potem pa se posvetiva računom. So še pomembnejše stvari od spolnosti.«

St. Vincent je napisal številko in pero odložil v držalo. »Pravzaprav bi raje govoril o spolnosti, ker je dosti zabavnejša od poslov.« Z navidezno lenobnostjo se je zleknil na stolu in pripomnil: »Rohan, čeprav si diskreten, te dame zelo rade lovijo. Očitno si zanje najnovejša londonska atrakcija. In vse kaže, da si to dodobra izkoristil.«

»Gospod, ali ta pogovor sploh kam vodi?« je z brezizraznim obrazom vprašal Cam.

St. Vincent se je zleknil nazaj, elegantno sklenil roke in ga mirno proučeval. »Ker v preteklosti nisi imel težav s spolnim

apetitom, si se verjetno le nasitil enega in istega okusa. Kaj, če bi poskusil s čim novim?«

Njegov predlog se mu sploh ni zdel slab, obenem pa se je začel spraševati, ali je nekdanjega lahkoživca kdaj zamikal skok čez plot.

St. Vincentovo ženo Evie je poznal že od otroštva, ko je vsake toliko v klubu obiskala ovdovelega očeta. Cam jo je imel rad kot mlajšo sestro, zato je bil do nje zelo zaščitniški. Nihče si ne bi mislil, da bo nežna Evie vzela takšnega ženskarja. St. Vincent je bil verjetno sam najbolj presenečen, ko se je njun zakon iz prikladnosti spremenil v strastno ljubezensko zvezo.

»Kaj pa zakonsko življenje?« ga je tiho opomnil. »Se ne naveličate vedno enega in istega?«

St. Vincentu se je spremenil izraz na obrazu, ledeno modre oči pa so se mu ogrele ob misli na ženo. »Postalo mi je jasno, da se prave ženske nikoli ne naveličaš. Z veseljem bi se je prenasitil, vendar to sploh ni mogoče.« Z odločnim tleskom je zaprl računovodsko knjigo in vstal od mize. »Če dovoliš, Rohan? Želim ti lahko noč.«

»Ne bova do konca vpisala računov iz te noči?«

»Preostalo prepuščam tvojim sposobnim rokam.« Ko se je Cam namrščil, je St. Vincent skomignil: »Rohan, eden od naju je samski moški z neverjetnimi matematičnimi sposobnostmi in brez načrtov za preostanek večera. Drugi pa je zaljubljeni zapeljivec z voljno in mlado ženo, ki ga čaka doma. Kdo bi po *tvojem* moral urediti preplete račune?« Ravnodušno mu je pomahal in odkorakal iz pisarne.

St. Vincent mu je predlagal nekaj 'novega', kar bi gotovo veljalo za gospodično Hathaway. Cam je imel sicer raje izkušene

ženske, ki so zapeljevanje jemale kot igro in užitka niso mešale s čustvi. Še nikoli se ni lotil poučevanja nedolžnice. Pravzaprav se mu je vedno zdelo skrajno neokusno, da bi spal z devico. Najprej bi jo bolelo, potem pa bi moral še prenašati njene solze in očitke. Živa groza! Ne, z gospodično Hathaway že ne bo poskušal česa novega.

Pospešil je korak in po stopnicah odhitel v sobo, kjer sta ga čakala ženska in temnopolti čhavo. Merripen je bil pogost romski priimek. Toda moški je bil v zelo nenavadnem položaju. Očitno je opravljal vlogo ženskega služabnika, kar bi se gnusilo in upiralo vsakemu svobodoljubnemu Romu.

Torej sta imela Cam in Merripen nekaj skupnega. Oba sta delala za *gadže*, namesto da bi prosto romala po svetu, kot jima je bilo namenjeno.

Rom ni spadal v hišo ali med štiri zidove. Ne bi smel živeti v škatlah, kar so bile vse sobe in hiše. Ne bi se smel ločiti od neba, vetra, sonca in zvezd. Ne bi smel vdihavati postanega zraka z vonjem po hrani in loščilu za čevlje. Cama je prvič po dolgih letih zgrabila rahla panika. Poskušal jo je premagati in se posvetiti trenutni nalogi: kako naj se čim prej znebi nenavadnega para v sprejemnici.

Zrahljal si je ovratnik, odrinil napol odprta vrata in vstopil.

Gospodična Hathaway je stala zraven vrat in komaj skrivala neučakanost, mračni Merripen pa je čemel v kotu. Ko se ji je Cam približal in se ji zazrl v dvignjeni obraz, ga je panika zapustila in oblila ga je čudna vročina. V njenih modrih očeh je opazil svetlo vijoličaste sence. Mehke ustnice je stiskala v ostro črto, temne in sijoče lase pa je imela spete zadaj.

S strogo pričesko in v spodobni obleki je bila pravo utelešenje ženske zadržanosti. A naj je bila videti še takšna zarjavela devica, ni mogla prikriti svoje žareče volje. Kar prekipevala je od življenjske sile. Najraje bi jo odvil kot prekrasno darilo, na katerega je že dolgo čakal. Hotel jo je gledati ranljivo in golo pod sabo. Strastno in požrešno bi jo poljubljal na sočne ustnice, dokler ji ne bi otekle, belo telo pa bi ji rdelo od vročine. Kljub nenadnemu navalu poželjenja je ohranil brezizrazen obraz, ko jo je mirno opazoval.

»No!« je zahtevala Amelia. Očitno se sploh ni zavedala, kam so mu krenile misli. Še dobro, ker bi drugače gotovo kriče pobegnila iz sobe. »Ste kaj izvedeli o mojem bratu?«

»Sem.«

»In?«

»Lord Ramsay nas je res obiskal zgodaj zvečer. Pri hazardu je izgubil nekaj denarja ...«

»Hvala bogu, da je živ!« je vzkliknila.

»... in očitno se je po tolažbo nato odpravil v bližnji bordel.«

»V bordel?!« se je zgrozila in ošinila Merripena. »Merripen, prisežem, da ga bom nocoj zadavila!« Spet je pogledala Cama in ga vprašala: »Koliko je izgubil pri hazardu?«

»Približno petsto funtov.«

Lepe modre oči je široko razprla in besno zatrdila: »*Počasi* ga bom ubila! V kateri bordel je šel?«

»K Bradshawu.«

Amelia je vzela klobuk in rekla: »Pridi, Merripen! Greva ga iskat.«

»*Ne!*« sta ji v en glas odvrnila Merripen in Cam.

»Na lastne oči se moram prepričati, ali je v redu,« ju je poskušala pomiriti. »O tem namreč zelo dvomim.« Merripena je ledeno premerila in pristavila: »Brez Lea ne grem domov. Dovolj dobro me poznaš, da mi lahko verjameš na besedo.«

S svojo odločnostjo je Cama napol zabavala, napol pa prestrašila. »Imam opravka s trmo, z neumnostjo ali mogoče z obojim?« je vprašal Merripena.

Preden bi mu lahko odgovoril, se je oglasila Amelia: »V mojem primeru gre za trmo. Vso neumnost je podedoval izključno moj brat.« Na glavo si je posadila klobuk in si ga zavezala pod brado.

Cam je presenečeno opazoval češnjevo rdeča trakova. Spogledljiva barva se sploh ni ujemala z njeno preostalo resno opravo. Čedalje bolj ga je zanimala in nenadoma je bleknil: »Ne morete iti k Bradshawu. To bi bilo zelo nespodobno in nevarno. Povrhu vsega se vam niti sanja ne, kje hudičevi bordel sploh je.«

Ob njegovi kletvici ni niti trznila. »Verjetno poteka veliko prometa od vas do Bradshawa in nazaj,« je razmišljala. »Sami ste rekli, da je javna hiša v bližini. Torej moram samo slediti strankam. Nasvidenje, gospod Rohan. Najlepša hvala za vso pomoč!«

Postavil se ji je na pot in zatrdil: »Gospodična Hathaway, s tem bi se samo osmešili. Niti skozi vrata vas ne bi spustili. Takšni bordeli ne sprejemajo tujk z ulice.«

»Gospod, kako bom prišla do brata, vam ni nič mar.«

Imela je prav. To mu res ni bilo nič mar. Toda že dolgo se ni tako zabaval. Ne čutni užitki, ne izurjena kurtizana in celo ne polna soba golih žensk ga niso pol tako zanimali kot gospodična Amelia Hathaway in njena rdeča trakca.

»Z vami grem,« je sklenil.

Grdo ga je pogledala in mu odvrnila: »Ne, hvala.«

»Vztrajam.«

»Gospod Rohan, ne potrebujem vaših uslug.«

Zanjo bi se lahko domislil številnih uslug, ki bi ji prišle še kako prav in bi ji jih z velikim veseljem nudil. »Očitno bo vsem koristilo, da čim prej najdete Ramsayja in ga odpeljete iz Londona. Štejem si v svojo državljansko dolžnost, da pospešim njegov odhod.«

TRETJE POGlavJE

Čeprav bi do Bradshawovega bordela lahko peščili, so se Amelia, Merripen in Rohan odpeljali v starinski kočiji. Ustavili so se pred preprosto stavbo v jurijevskem slogu. Diskretna fasada je Amelio precej razočarala, saj je pričakovala kaj bolj živahnega in pregrešnega.

»Ostanita v kočiji!« jima je ukazal Rohan. »Sam bom šel v bordel in povprašal, kje bi lahko bil Ramsay.« Merripena je ostro ošinil in dodal: »Gospodične Hathaway ne puščaj same niti za trenutek. V tem nočnem času je tukaj nevarno.«

»Saj je šele zgodaj zvečer,« je ugovarjala Amelia. »Poleg tega smo v West Endu, sredi množice lepo oblečenih gospodov. Kako nevarno je lahko?«

»Če bi vam samo opisal nekatere grdobije teh lepo oblečenih gospodov, bi omedleli.«

»Nikoli ne omedlevam!« mu je užaljeno zabrusila.

V temni kočiji se ji je tako široko nasmehnil, da so se mu zableščali beli zobje. Ko je izstopil, se je kar zlil z nočjo in temo. Videla je le še lesket njegovih ebenovinastih las in soj diamanta v njegovem ušesu.

Osupla je strmela za Rohanom. Kam je sploh spadal ta moški? Ni bil ne gospod ne plemič ne običajen delavec in niti ne cigan. Pod tesnim steznikom jo je prijetno spreletelo ob spominu

na trenutek, ko ji je pomagal splezati v kočijo. Nosila je rokavice, on pa je imel gole roke. Kljub temu je lahko čutila njegove vroče in močne prste. Na palcu se mu je svetil debel zlat prstan. Še nikoli ni videla česa takšnega.

»Merripen, kaj pomeni prstan na palcu? Gre za kakšno cigansko navado?«

Z vprašanjem ga je spravila v tako hudo zadrego, da se je ozrl skozi okno in začel opazovati vlažen večer. Mimo njune kočije je šla skupina mladih moških. Nosili so lepo ukrojene suknje in cilindre ter se smejali. Dva mladeniča sta nagovorila pisano oblečeno žensko. Merripen se je še vedno mrščil, ko ji je odgovoril: »Pomeni svobodo in neodvisnost misli. Pa tudi ločenost od družbe. S prstanom na palcu se moški opominja, da ne spada tja, kjer pač je.«

»Zakaj bi se gospod Rohan hotel opominjati na kaj takšnega?«

»Ker so vaše navade zapeljive,« ji je mrko odvrnil Merripen. »Težko se jim upreš.«

»Zakaj bi se jim sploh moral? Kaj je narobe s tem, da živiš v spodobni hiši, dobivaš redne dohodke ter imaš lepo posodo in oblazinjene stole.«

»*Gadž!*« je vdano zamrmral romsko besedo za Neromko in jo spravil v smeh.

Naslonila se je nazaj na obrabljen oblazinjen sedež in mu priznala: »Nikoli si ne bi mislila, da si bom nekoč tako želela najti brata v javni hiši. Ampak če samo mrtvo pijan leži v bordelu, namesto da bi se utopil v Temzi ...« Nehala je govoriti in si na ustnice pritisnila skrčene prste.

»Ni mrtev,« ji je zatrdil z nizkim in nežnim glasom.

Amelia se je zelo trudila, da bi mu verjela. »Lea moramo spraviti iz Londona. Na deželi bo varnejši ... Se ti ne zdi?«

Merripen je samo skomignil. V njegovih temnih očeh pa tudi ni mogla prebrati odgovora.

»Na deželi ni toliko skušnjav,« je poudarila. »Leo bo tam zagotovo redkeje zašel v težave.«

Po več minutah neznosnega čakanja se je Rohan vrnil h kočiji in odprl vrata.

Medtem ko je plezal k njima, ga je Amelia vprašala: »Kje je?«

»Ni ga tukaj. Potem ko je lord Ramsay odšel gor z eno od deklet in ... opravil svoje, je zapustil bordel.«

»Kam pa je šel? Ste vprašali ...«

»Rekel jim je, da je namenjen v krčmo Pri peklu in vedru.«

»No, krasno!« je prhnila Amelia. »Ali poznate pot?«

Rohan je sedel zraven nje in ošinil Merripena. »Pelji vzhodno ob palači St. James, nato pa v četrtem križišču zavij levo.«

Merripen je trznil z vajetmi in kočija je oddrdrala mimo treh prostitutk.

Amelia je z odkritim zanimanjem premerila ženske in pripomnila: »Nekatere so še tako mlade. Ko bi jim vsaj kakšna dobrodelná ustanova pomagala najti bolj spoštljivo zaposlitev!«

»Večina tako imenovanih spoštljivih zaposlitev je ravno tako slaba,« ji je odvrnil Rohan.

Ogorčeno ga je pogledala in vprašala: »Ali mislite, da se je ženski lažje preživljati s prostitucijo, ko bi lahko opravljala dostojno delo?«

»Tega ne pravim. Hočem samo reči, da so nekateri na videz spodobnejši delodajalci lahko krutejši od zvodnikov in lastnikov bordelov. Služabniki in še posebno služabnice morajo prenašati vse mogoče gospodarjeve muhe. Če pa se vam zdi delo v mlinu ali tovarni dostojno, potem očitno še nikoli niste videli ženske, ki ji je slamoreznica odrezala nekaj prstov. Ali srečali predilniške delavke s tako bolnimi pljuči, da zaradi vdihavanja volnenih kosmov in prahu ne bo dočkala trideset let.«

Amelia je odprla usta in hotela nekaj reči, potem pa jih je spet zaprla. Naj si je še tako želela nadaljevati razpravo, spodobne ženske in celo zarjavele device niso smele govoriti o prostituciji.

Nadela si je masko vzvišene hladnosti in se ozrla skozi okno. Čeprav Rohana ni niti ošinila, je začutila njegov pogled in se ga zavedala z vsem svojim telesom. Ni dišal po kolonjski vodici ali pomadi za lase, vendar se ji je njegov vonj zdel zelo zapeljiv. Nejasno jo je spominjal na sveže nageljnovе žbice.

»Vaš brat je pred kratkim podedoval naslov,« je rekel Rohan.

»Da.«

»Ne zamerite, vendar se mi lord Ramsay ne zdi pripravljen na novo vlogo.«

»Nihče od nas ni bil,« se je žalostno nasmehnila. »Naslov in dediščina sta bila za vse Hathawayeve veliko presenečenje. Pred Leom so bili še trije dediči, ki pa so iz različnih razlogov drug za drugim zelo hitro umrli. Če postaneš lord Ramsay, si očitno obsojen na zelo kratko življenje. Pri takšnem tempu tudi moj brat ne bo zdržal dlje od predhodnikov.«

»Nihče ne more vedeti, kaj mu je namenila usoda.«

Amelia se je ozrla proti Rohanu. Ko jo je počasi in pozorno meril, ji je srce začelo hitreje utripati. »Ne verjamem v usodo,« mu je odvrnila. »Vsak je svoje sreče kovač.«

Rohan se ji je nasmehnil: »Vsi ljudje in celo bogovi so nemočne žrtve v rokah usode.«

Dvomeče ga je premerila. »Kot zaposleni v igralnici gotovo veste vse o verjetnosti in stavah. Torej ne morete resno verjeti v srečo, usodo ali karkoli temu podobnega.«

»Na verjetnost in stave se res spoznam,« se je strinjal Rohan. »Toda kljub temu verjamem v srečo.« Ko se ji je z žarečimi očmi tiho nasmehnil, ji je zastal dih. »Verjamem v magijo in skrivnosti in sanje, ki razkrivajo prihodnost. Prav tako verjamem, da so nekatere stvari zapisane v zvezdah... ali celo na dlani.«

Tako jo je očaral, da ni mogla odmakniti pogleda. Bil je neverjetno lep moški. Imel je medeno rjavo polt. Črni lasje so mu tako zapeljivo padali čez čelo, da bi mu jih s prsti najraje popravila nazaj.

»Ali tudi *ti* verjameš v usodo?« je vprašala Merripena.

Po dolgem omahovanju ji je odvrnil: »Saj sem Rom.«

Torej je verjel. »Za božjo voljo, Merripen! Vedno sem mislila, da si razumen človek.«

Rohan se je zasmejal: »Zelo razumno je verjeti v možnost, gospodična Hathaway. Če nečesa ne moremo videti ali prijeti, še ne pomeni, da ne obstaja.«

»Usode ni, pa konec!« je zatrdila. »So samo dejanja in posledice.«

Kočija se je nenadoma ustavila in znašli so se v precej revnejši soseski, kot sta bila palača St. James ali Kraljeva ulica. Na eni

strani ceste sta stala penzion s sobami za tri penije in trgovina s pivom, na drugi strani pa je bila velika krčma. Navidezni imenitniki so se gnetli med branjevci, žeparji in še več prostitutkami.

Na pragu krčme je izbruhnil pretep. Videlo se je samo roke in noge, letče klobuke, steklenice in palice. Amelia je takoj pomislila, da je spopad skoraj gotovo povzročil njen brat.

»Merripen!« je prestrašeno zaklicala. »Saj veš, kako se Leo vede v pijanosti. Gotovo je sredi pretepa. Ali ga lahko greš...«

Še preden je prošnjo izgovorila do konca, je Merripen začel lesti iz kočije.

»Čakaj!« ga je ustavil Rohan. »Naj to raje uredim jaz.«

Merripen ga je hladno pogledal in mu odvrnil: »Misliš, da se ne znam pretepati?«

»To je londonska drhal. Vajen sem njihovih zvijač. Menda nočeš...« se je Rohan ustavil sredi stavka. Čemerni moški se za njegov predlog ni zmenil in je godrnjaje izstopil. »Pa naj bo po tvojem,« se je vdal, mu sledil iz kočije in začel gledati pretep. »Preparali mu bodo trebuh kot ribi na stojnici v Covent Gardnu.«

»Merripen se dobro znajde v pretepih,« je zatrdila Amelia in prav tako izstopila.

Rohan se je zazrl vanjo in pripiral oči kot mačka. »V kočiji bi bili varnejši.«

»Saj me lahko vi varujete, kajne?« ga je spomnila.

Z nežnim glasom je preglasil hrupno množico in ji odvrnil: »Ljubica, morda boste ravno pred mano najbolj potrebovali varstvo.«

Srce ji je za trenutek zastalo in ošinila ga je s široko razprtimi očmi. Ko si jo je pozorno ogledoval, so se ji zvili prsti v trpe-

žnih usnjenih čevlji. Morala se je ozreti proč, da se je lahko zbrala. Z vsemi čuti se je zavedala njegove bližine. Čeprav se je zdel sproščen, je bil ves čas na preži. In kljub plastem elegantne obleke je izžareval skrivnostno silo.

Oba sta opazovala Merripena, ko se je prebijal skozi gnečo pretepačev in jih nekaj izločil iz boja. V manj kot pol minute je nekoga izvlekel iz pretepa in z eno prosto roko zlahka odbijal udarce.

»Dober je,« je nekoliko presenečeno ugotovil Rohan.

Amelia si je globoko oddahnila, ko je prepoznala bratovo neurejeno postavo. »Oh, hvala bogu!«

Takoj nato je široko razprla oči. Na bradi je začutila nežen pritisk. Rohan ji je obraz obrnil navzgor in jo s palcem pobožal po spodnji čeljusti. Z intimnim dotikom jo je povsem presentil in celo rahlo pretresel. Žgoči pogled je spet uprl vanjo in pripomnil:

»Se vam ne zdi, da malo pretiravate, ker lovite odraslega brata po vsem Londonu? Konec koncev ne počne nič posebnega. Večina mladih lordov v njegovem položaju bi se obnašala enako.«

»Ne poznate ga,« mu je odvrnila in celo sama sebi zvenela osupla. Vedela je, da bi se morala izmakniti njegovim toplim prstom. Toda telo ji je popolnoma otrpnilo, ko je uživala v njegovem dotiku. »To mu sploh ni podobno. V težavah je. Je...«

»V kakšnih težavah?« jo je prekinil in s konico prsta počasi sledil rdečemu trakcu do roba klobuka pod njeno brado.

Izmaknila se je njegovemu prijemu ter se ozrla proti Merripenu in Leu, ki sta se že bližala kočiji. Ob pogledu na brata sta

jo preplavili ljubezen in huda skrb. Bil je umazan, pretepen in se je nesramno režal. Kdor ga ni poznal, bi si mislil, da živi kot ptiček na veji. Toda njegove tople oči so v enem letu postale motne in mrzle, vitka in elegantna postava pa zavaljena. V obraz in vrat je bil zabuhel od pijače. Čeprav se še ni povsem ugonobil, je več kot očitno poskušal čim bolj pospešiti svoj konec.

»Pravi čudež!« je sproščeno pripomnila. »Še vedno te je nekaj ostalo.« Iz rokava je potegnila robec, stopila k bratu in mu z lic nežno obrisala pot in kri. Ko jo je zmedeno gledal, je dejala: »Ljubček, jaz sem tista na sredini.«

»Aha, te že vidim,« je Leo kimal kot lutka na vrvici. Ošinil je Merripena, ki ga je podpiral precej bolj kot lastne noge. »Moja sestra je res grozno dekle.«

»Leo, nameravaš klicati urha, preden te bo Merripen spravil v kočijo?« ga je vprašala.

»Seveda ne!« je zatrdil. »Hathawayevi znamo vedno prenesti veliko pijače.«

Amelia mu je odmaknila umazan koder rjavih las, ki mu je visel nad očmi. »Ljubček, kaj pa, če bi se v prihodnosti vendarle malo omejil?«

»Oh, sestrice!« je vzdihnil in jo pogledal. Oči so se mu za trenutek zaiskrile in videla je starega Lea, potem pa mu je pogled spet otopenel. »Ampak tako sem še žejen.«

Kotički oči so se ji zasolžili, v grlu pa je začutila slan okus. Pogoltnila je solze in sklenila: »Leo, naslednje dni si boš moral žejo gasiti samo z vodo ali s čajem. Merripen, spravi ga v kočijo!«

Leo je postrani pogledal moškega, ki ga je podpiral. »Za božjo voljo! Menda me ne boš prepustil *njeni* skrbi, ali pač?«

»Bi se raje treznil v zaporu?« ga je vljudno vprašal Merripen.
»Še tam bi bili bolj usmiljeni!« je zagodrnjal Leo in se z njegovo izdatno pomočjo skobacal v kočijo.

Amelia se je ozrla proti Camu Rohanu, katerega obraz ni izdajal ničesar. »Gospod, vas odpeljemo nazaj do kluba Jenner's? Če se bomo malo stisnili, gremo lahko vsi v kočijo.«

»Ne, hvala,« je odklonil in skupaj z njo obšel kočijo. »Saj ni daleč. Šel bom peš.«

»Ne moremo vas vendar pustiti sredi te neugledne soseske.«

Rohan se je ustavil za kočijo, kjer se ju ni videlo. »Nič mi ne bo. Mesta se ne bojim. Bodite pri miru.«

Spet jo je prijel za brado in ji obraz zasukal navzgor. Prosto dlan ji je položil na lice in s palcem nežno potegnil pod levim očesom. Na spodnji vekji je presenečena začutila mokroto.

V zadregi je pojasnila: »Oči se mi solzijo zaradi vetra.«

»Nocoj sploh ne piha,« je odvrnil in ji še vedno objemal brado. Na koži je lahko čutila gladek rob debelega prstana, ki ga je nosil na palcu. Srce ji je tako divje razbijalo, da je komaj slišala kaj drugega. Hrušč in trušč iz krčme je bil pridušen, okoli njiju pa se zgrinjala težka tema. Na njeno presenečenje ji je roke nežno ovil okoli vratu. S prsti je poiskal njene najobčutljivejše točke in jo previdno pobožal.

Ko sta se gledala iz oči v oči, je okoli njegovih zlatorjavih roženic opazila črni obrobi. »Gospodična Hathaway, ali ste popolnoma prepričani, da usoda res ni imela nič pri najinem nocojšnjem srečanju?«

»P-popolnoma prepričana,« je izdabila in komaj lovila sapo.

Sklonil je glavo in pristavil: »In da se ne bova nikoli več videla?«

»Nikoli.« Bil je tako velik in tako blizu, da je postala živčna. Poskušala je zbrati svoje misli, ki so se ji je raztresle kot vžigalice. On pa ji je s toplo sapo pobožal lice in jih le še prižgal.

»Upam, da imate prav. Bog mi pomagaj, če bi se moral soočiti s posledicami!«

»Česa?« je dahnila.

Dlan ji je položil na tilnik in se polastil njenih ustnic: »Tega.«

Amelia se je že poljubljala. Ampak to zlitje vročine in okusov je bilo nekaj povsem drugega. Poljubljal jo je, kot bi poljubljanje izumil. Znal ji je objeti obraz in ji glavo ravno prav nagniti.

Imel je trde in obenem svilene ustnice. Z jezikom ji je vdrl v usta in jo raziskoval v nežnih sunkih. Eno roko je ovil okoli nje, jo stisnil k sebi in jo rahlo dvignil.

Dlani mu je položila na trde prsi in ga poskušala odriniti. A še naprej jo je poljubljal in raziskoval, dokler ni bila čisto mehka in so ji noge skoraj odpovedale. Z vsakim vdihom je vase globlje zajela njegov vonj... Dišal je po sladkem milu iz čebeljega voska in rahlo slani koži. V njegovem trdem in tesnem objemu si ni mogla kaj, da se ne bi sprostila in se mu popolnoma predala. Vlažni in vroči poljubi so se zivali eden v drugega. Iz njih je vela obljuba užitka in skrivnosti.

V usta ji je mrmral nežne in neznane besede, ki so prijetno zvenele. Ko je odmaknil ustnice od njenih, je sledil krivulji njenega zardelega vratu in obiskal najranljivejša mesta. Vse telo se ji je napenjalo pod obleko. Steznik ji je stiskal prsni koš in pljuča.

Ko je poljubil njeno najobčutljivejšo točko, je zadrgetala od slasti. S konico jezika jo je okušal kakor eksotično dišavo. Utripalo ji je v prsih, trebuhu in med nogami. Najraje bi se pritisnila obenj. Hotela se je znebiti nešteti plasti dušičih oblačil, ki so sestavljala njena krila. Bil je tako previden in tako nežen.

Na pločniku se je razletela steklenica. Žvenket stekla jo je vrigel iz prijetne omotice.

»Ne!« je zasopla in se mu začela upirati.

Rohan jo je izpustil in jo podprl, ko je lovila ravnotežje. Slepota se je obrnila in se opotekla proti odprtim vratom kočije. Kjerkoli se je dotaknil, si je želela še več. Sklanjala je glavo in si oddahnila, da nosi širok klobuk.

Želela mu je na vsak način pobegniti. Povzpela se je na stopničko kočije, vendar jo je Rohan še pred vstopom vanjo dohitel in jo objel okoli pasu. Držal jo je od zadaj in ji na uho šepnil: »*Lačo drom.*«

Tako se je od nje poslovil. Pozdrav je poznala iz redkih romskih besed, ki jih je Merripen zaupal Hathawayevim. Ko ji je vroče dahnil na uho, jo je sladko spreletelo. V slovo mu ni mogla ne znala ničesar odgovoriti. Brez besed je sedla v kočijo in skozi odprta vrata nerodno povlekla množico kril.

Vrata so se trdno zaprla. Na Merripenov ukaz je konj potegnil in kočija se je začela premikati. Hathawayeva sta tiho čemela vsak v svojem kotu. Eden je bil omotičen od pijače, drugi pa od poljuba. Ko si je Amelia hotela sneti klobuk, sta bila trakova že odvezana.

Pravzaprav je lahko otipala samo enega, drugega pa ...

Snela si je klobuk in si ga začudeno ogledovala. En rdeči svileni trak je manjkal. V notranjosti pokrivala je ostal samo oster robček.

Bil je lepo odrezan.

On ji ga je vzel.

Branje nadaljujte v knjigi *Odpelji me opolnoči*.

Svet knjige

Branje nas povezuje

Poti do knjige:

- pokličite 01 241 34 11
- kliknite www.svetknjige.si
- obiščite svoj klubski center Sveta knjige

Mladinska knjiga Založba d.d., Slovenska 29, 1000 Ljubljana. ID številka za DDV: SI61753181. Matična številka 5049130. TRR pri NLB d.d. Ljubljana 02922-0013116626. Družba je vpisana v register pri Okrožnem sodišču v Ljubljani, pod številko 1/02643/00, osnovni kapital 5.141.149,22 €. © Mladinska knjiga Založba d.d. Vse materialne avtorske pravice so last Mladinske knjige Založbe d.d.